



БІЯГРАФІЯ

Кебіч (Вайтулевіч) Людміла Антонаўна – 17.07.1951 года.

Нарадзілася ў г.п. Краснасельскі Гродзенскай вобласці Ваўкавыскага Раёна ў сям’і настаўнікаў. Паэтэса, музычны педагог. Ганаровы член СПБ. Вучылася з 1958 па 1967г.г. у Краснасельскай СШ, адначасова – мясцовай музычнай школе па класе фартэпіяна, з 1967 па 1971 г.г. – на адзяленні тэорыі музыкі ў Маладзечанскім музычным вучылішчы, з 1976 па 1981 г.г. – на філалагічным факультэце Гродзенскага дзяржаўнага ўніверсітэта імя Я.Купалы (руская мова і літаратура). Лаўрэат прэміі імя А.І.Дубко Гродзенскага абласнога выканаўчага камітэта “За творчыя дасягненні ў галіне культуры і мастацтва” па намінацыі “Пісьменнік года” - 2002 . З 2005 года – старшыня Гродзенскага абласнога аддзялення СПБ.

Пачала друкавацца ў газетах “Зорька”, “Піянер Беларусі” ў 1962г. Выдала кнігі вершаў: “Па музычных законах (1996)”, “Зялёная рутвіца (2001)”, “На беразе белай ракі (2003)”, “Ключы ад Неба (2005)”, “Фиолетовый дракоша (2007)”, “Светач мастацтва (2008)”, “Непераможны колер охры (2008)”. Актыўна супрацоўнічае з беларускімі кампазітарамі ў жанры песні, сама іх выконвае.

Жыве ў г.Гродна. Працуе выкладчыкам музычна-тэарытычных дысцыплін у УА “Гродзенскі дзяржаўны каледж мастацтваў”.

УПЕРШЫНЮ

Упершыню па вуліцы вясновай
іду, а не лячу настрымгалоў,

Людміла Кебіч

і вуліца мая здаецца новай
у квецені каштанаў і садоў.

Упершыню ацэньваю цвяроза
каштоўнасць чалавечага быцця,
ўва мне апафеозна, грандыёзна
гучаць матывы першаадкрыцця.

Сады, будынкi, лавачкі і скверы –
зусім як на англійскай авеню! –
не даючы вачам уласным веры,
я адкрываю вас упершыню.

Перабіраю сонечныя блікі,
што пад нагамі арфаю дрыжаць.
Ах, у жанчын ужо не твары – лікі!
Як быццам ім Збавіцеляў раджаць.

О, колькі тут абцасікаў счасана...
Цяпер канец мільганню і нуцьбе...
Асанна, мая вуліца, Асанна! –
Я толькі сёння ўбачыла цябе.

НЕ ХАПАЕ НЕБА

Што для шчасця чалавеку трэба?
Ну, напэўна, тое, што і ўсім:
Хлеб каб быў, і нешта там да хлеба,
Ды радзей начальнік тармасіў.

Але вось сярод агульнай масы
Не знаходзіць месца чалавек,
На каўбасы танныя не ласы,
Іншага шукае спаконвек.

Не па ім аздобленая глеба,
Ён па цаліне ідзе, наўпрост,
Не хапае чалавеку... Неба –
Жыць прывык ён толькі навырост.

Як павктра, як вады, як волі,
Як дыхання любай на плячы,
Да самазабыўнасці, да болю
Не хапае неба, хоць крычы.
Пераемнік сонечнага Фэба,
Боскага святла нясе сувой.
Не хапае чалавеку неба?
Дык бяры, яно ж над галавой!

О, было каб можна неба ўкрасці! –
Расцягнулі б хутка гандляры.
Неба – для людзей інакшай масці,
Неба – гэта тое, што ўнутры.

Гэта, як надзённая патрэба,
Як пакутнай радасці імпэт.
Вам, мой любы, не хапае неба?
Што ж, віншую! Вы, сябрук, – паэт.

ДРУГОГА НЕ ТРЭБА

Яшчэ нядаўна светлым гімнам
Жыццё вітала нас: “Віват!”
Ды ў дзень вясновы раптам згінуў
У моры страсці твой фрэгат.

Ты мне яшчэ мінулым летам
Дарыў брыльянты ў сем карат,
Цяпер нашу пярсцёнак гэты,
Твайго кахання сурагат.

Ужо варон нахабных зграя
Навіны сыпле, нібы град:
Не назаўжды жанчына тая,
Яна – часова, сурагат.
І на тваю, дарэчы, ролю
Нядрэнны меціць кандыдат.
Ды з-за чужынца страціць волю?!
Змяніць цябе на сурагат?!

Якая нізасць і мізэрнасць,
Абмежаванасць, заняпад!
Нашто каханне, вера, вернасць? –
Мы ўпадабалі сурагат!

І замяняем легкадумна
Сцяжыну ў полі на асфальт,
Шукаем шчасця ў свеце тлумным,
Часцей знаходзім – сурагат.

Жыцця другога мне не трэба,
І хоць сыдуся, мо, крывёй,
Затое ўсё, да крошкі хлеба,

Яно сапраўднае, маё.

Свет распусны,
І здрадны свет...
Што дарэмна падлічваць згубы?
Я прыйшла,
Каб пакінуць след.
Ты прыйшоў насядзіць, мой любы.

СУМНЫ ВЕЧАР

Сумны вечар пераплыў у ноч,
Поўную сумневу і трывогі.
Я цябе сама прасіла: “Збоч!”
Назаўжды сыдзі з маёй дарогі.

За акном, нібы вялізны кіт,
Плёскаецца ў зорным моры поўня.
Той касмічны, нежывы блакіт
У тваіх вачах дагэтуль помню.

Нікуды не дзецца ад яго,
Хоць накрыйся коўдраю касматай.
З дня на канаванага таго
Не было ў мяне ўжо болей святаў.

Белы дзень ператварыўся ў ноч,
А жыццё – суцэльнае чаканне.
Я цябе сама прасіла: “Збоч!”
А цяпер вымольваю вяртання.

БЫЦЬ ВЯСНЕ

Няўжо не скончыцца зіма
Ў маёй душы ніколі,
Няўжо навек яе турма
І не відаць мне волі?

Няўжо не пырскне дзень з каўша
Вясновым гойным брызям,
Каб страпянулася душа,

Завісла над карнізам

Майго жыцця, што з небыцця
Імкнецца да нябёсаў
Без дабрыні, без пачуцця
Між ветругоў-гундосаў.

Крышталь халодны ледзяша,
Сляза – вугельчык болю,
Ты не была, мая душа,
Такой яшчэ ніколі.

Чаго згарнулася, скажы,
У стоме і знямозе,
Звіняць, ты чуеш, капяжы,
На злосць перасцярозе.

А гэта значыць – быць вясне,
Бялець вясельнай рутай,
І быць табе, нібыта ў сне,
Свабоднай і раскутай.

АЛЬТ

Бягу, абцасікі збіваю
Аб мокры снежаньскі асфальт,
Рукой шчасліва абдымаю
Стары, самотны, добры альт.

Ён не патрэбен стаў нікому –
Другія песні ў маладых –
Але нясу яго дадому
І чую струн трывожны ўздых.

Ты не маркоцься, мой харошы,
Аддай мне лёс свой напавер,
Ні за якія, чуеш, грошы
Я не прадам цябе цяпер.
Няхай сусвет у іншых рытмах
Ляціць у снежаньскую муць.
Мы з майстрам вытрымалі бітву,
Каб голас твой гаючы чуць.

Хоць ты зусім не Страдзівары,
На срэбны куплены дукат,
Мяжа маёй жаданай мары –
Старэнькі, добры, дзедаў альт.

Як шчасце, прадчуваюць пальцы
Наканіфолены смычок.
Па мокрым снежаньскім асфальце
Рытмую музыку – цок-чок!

ВОСЕНЬСКАЕ

А Бо! Якая прыгажосць лягла навокал!
Гарыць апошняе лісцё пад кожным крокам.

Прыселі стомлена вятры на клён вячысты.
Мне дворнік: “Ногі абатры! Ідзі, дзе чыста”.

О, каб магла я абысці па тратуары
Той чорны дзень, што шалясціць, як мемуары.

Таму напOPERак іду перасцярозе
Па... – а на радасць ці бяду? – сваёй дарозе.

На плечы цісне небасхіл і колер шэры,
І гэты вогненны насціл казыча нервы.

І хтосьці ясна мне: “Жыццё – паркаль стракаты,
Тут кветка яркая гарыць, а побач – латы”.

І мы, як гэты будні дзень, заўжды на ўзмежку...
Таму, чым горай лёсу цень – шырэй усмешка.

МОЙ УЗРОСТ

Мой бурштынавы ўзрост
Падабаецца мне.
Калі жыў на вырост,
Ён у добрай цане.

Мой бурштынавы ўзрост
Мне не дрэнчыць ані.
Яшчэ грукае мост,

Як скачу на кані.

Яшчэ падаю ніц
Перад зьяннем Каўша,
Яшчэ ўсіх таямніц
Не адкрыла душа.

Мой бурштынавы ўзрост,
Як салодкі палын,
Як няспраўджаны тост
Ці нязыркi бурштын.

Мой бурштынавы ўзрост
Лёг на скроні, як дым.
Як жа цёпла мне ў ім,
Як жа светла мне ў ім!

Хто ішоў не наўпрост,
Той цябе не спасціг.
Мой бурштынавы ўзрост,
У сусвеце ты – міг.

ТЫ ПРАЧЫТАЕШ

Ты прачытаеш,
І ўсё зразумееш,
І ад аголенай праўды
самлееш.
Боль невыцерпны
З-за літар праступіць,
Памяць абвострыць,
Горыч прытупіць.
Чорнай слязою
сцячэ па паперы,
плыткай самотай
выцягне нервы.
Мо, не паверыш,
Мо, раззлуешся,
Мо, ад чаканай палёгкі
ўсміхнешся.
Скардзіцца будзеш
Сябрам і знаёмым.
Будзеш чакаць
Адвячоркамі дома.
Ты захварэеш,

Ты звар'яцеш,
Ды патаптанага шчасця
Не вернеш.

Паміж яснымі, яснымі
Небам і возерам –
Цёмная пляміна лесу.
Цёмная, але не страшная,
Проста вельмі кантрастная
З гэтай парой вясноваю,
З гэтай зарой ружоваю,
З тым, што ты побач са мной.

Адыходжу:
На працу,
На момант,
Навечна –
Няважна.
Важна –
Табе ўсё роўна.

Я лічыла, што сцяна
Затуліць мяне ад бедаў.
Ды аб сцяну тваіх грудзей
РаSTRUшчыліся ўсе падлікі.

Ты пайшоў – і гара з плячэй,
І лятаць, і дыхаць лягчэй,
І вярнуўся чаканы сон,
Гэткі мірны і залаты,
У які ўжо не прыйдзеш ты.

Вдруг потянуло на стихи
Среди недели,
И, словно листики с ольхи,
Они летели
Из глаз, из снов, из-под небес,
Из ниоткуда...
И все хотели лучших мест,
Ложась, как чудо,

На бархат чистого листа,
Но было страшно
Его испачкать, как пустяк,
Стихом напрасным.

КРЫНІЦА

1.

Між елак і асінак невялічка
Схавалася чароўная крынічка.
Яна, нібы люстэрка на паляне,
Хто зачарпне – вялікі дар дастане.
Адметны дар ад матухны прыроды –
Узоры нашай спадчыны народнай.

2.

Ды колькі б мы ні чэрпалі з крыніцы,
Каб жыватворнай чысціні напіцца,
Не замуціць, не вычарпаць вады,
Яна пад небам сінім – назаўжды.

3.

Пад сонцам і пад поўняю
Стаіць крыніца поўная,
Халодная, празрыстая,
Як белы аркуш, чыстая
І светлая, як сон.
Ёй сонца ўсміхаецца,
І зоркі ў ёй купаюцца,
І кветкі раскрываюцца
Пад пчолак унісон.
Стаіць незамутнёная,

Глыбокая, сцюдзёная,
Між сосен у гаі.
І песню яе звонкую
нясуць па свеце гонкія
сыночкі-ручаі.

СТРЫЖЫ

Да цябе стрыжамі ўвішнымі
думкі мройныя ляцяць,

вусны сонечнымі вішнямі –
іх бы прагна смакаваць! –
пацалункаў зачкаліся –
два пякельных рубяжы –
дакраніся – і атравішся,
і нікуды не збяжыш.

Сок пунсовы перастоены,
пераброджаны ў віно...
гэты свет жахліва скроены –
міг адзін – стаўчэ на дно
прагі сэрца несуцішныя,
неўтаймоўныя гады...
ды ляцяць стрыжы ўвішныя
да цябе – цераз гады.

Ніхто мне нічога
не дасць, не папросіць.
Адна ўсю зіму,
ўсю вясну,
уюсь восень,
Я – гэткая летняя,
цёплая, мяккая...
А тое, што сэрца знясілена тахкае,
ушчэнт раскрамсана душа
і знявечана, –
не чутна,
не бачна,
нікім не засведчана.

НА ЗОЛКУ

Бязлістая крамяная галінка
на золку дакранулася да шкла.
Душа – безабаронная націнка –
да пят перапалохана дайшла.

З-за страху, што працяў калючай стрэмкай,
бязмоўна, як набраўшы ў рот вады,
зырчэла праз пашыраныя зрэнкі,
чакала немаведамай бяды.

Калі ж затым памалу ачуняла,
заззяла, здагадаўшыся, яна –
галінкаю крамянаю вітала
яе на золку ранняя вясна.

Адзін толькі росчырк пярэ –
І мы ўжо з табой не пара,
І нібы з плячэй гара, –
Я больш не твая ахвяра.

Цяпер каго хочаш катуі
Ці хоць задушы ў абдымках,
А я для душы сабантуй
Зраблю на парваных здымках.

І будзе бясконцая ноч,
Цямней якой не бывае,
І будзе ўсё-ўсё, апроч
Таго, што значэнне мае.